

Skarga wniesiona w dniu 27 czerwca 2018 r. – Riesco García / Parlament**(Sprawa T-391/18)**

(2018/C 352/42)

*Język postępowania: hiszpański***Strony***Strona skarżąca:* Juan Carlos Riesco García (Rota, Espagne) (przedstawiciel: adwokat M. Tey Ariza)*Strona pozwana:* Parlament Europejski**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- w drodze niniejszej skargi i na mocy kompetencji Sądu skarżący domaga się stwierdzenia bezczynności w odniesieniu do odpowiedzi Komisji Petycji Parlamentu Europejskiego otrzymaną w dniu 31 maja 2017 r., a dotyczącą petycji nr 0741/2015 w sprawie dyskryminacji między urzędnikami a członkami personelu tymczasowego służby publicznej (interinos) w zakresie warunków odchodzenia na emeryturę pracowników centralnej służby cywilnej w Hiszpanii;
- mając wzgląd na wskazane przepisy (dyrektywa Rady 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotycząca Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego UNICE, CEEP oraz ETUC), uznanie niniejszej skargi za dopuszczalną i wypowiedzenie się w przedmiocie postawionego pytania oraz na tej podstawie nakazanie Hiszpanii uznania i ustanowienia natychmiastowego skutku dla prawa wszystkich osób zatrudnionych w centralnej służbie cywilnej państwa do korzystania z tych samych warunków przechodzenia na wcześniejszą emeryturę.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca sygnalizuje, że co się tyczy dobrowolnego przechodzenia na emeryturę, omawiane tu przepisy hiszpańskie umożliwiają stałym pracownikom (urzędnikom) objętym systemem zabezpieczenia społecznego zmianę tego systemu z uwagi na to, że ich zatrudnienie ma charakter stały, natomiast pracownicy tymczasowi (interinos) nie mają takiej możliwości, ponieważ ich zatrudnienie nie ma charakteru stałego.

Strona skarżąca uważa za wprowadzającą w błąd i niezrozumiałą bezpodstawną odpowiedź Komisji Petycji Parlamentu Europejskiego na petycję (nr 0741/2015). Organ ten, który uznał powyższą petycję za dopuszczalną i stwierdził w dniu 3 sierpnia 2016 r., że przepisy hiszpańskie należy dostosować do wymogów dyrektywy 1999/70, tak jak tego zażądano (ustanawiając takie same warunki przechodzenia na emeryturę), a nawet rozważał wszczęcie postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego, ostatecznie wycofał się ze wszystkiego, tłumacząc się, że wyjaśnieniu podlegały „kwestie faktyczne”.

Jeszcze bardziej niezrozumiałe jest to, że wobec powzięcia wątpliwości co do tych kwestii, Komisja nie zwróciła się do instytucji posiadającej kompetencje do podjęcia decyzji, czy w takim wypadku dostosowanie prawa krajowego do wymogów dyrektywy 1999/70 było konieczne, czyli do Trybunału, tylko zamiast tego zaproponowała zwrócenie się z tym pytaniem do sądów krajowych, które są jeszcze mniej kompetentne tudzież w ogóle nie mają właściwości w zakresie orzekania o konieczności dostosowania prawa krajowego, tak aby było zgodne z prawem Unii.

Skarga wniesiona w dniu 29 czerwca 2018 r. – ITSA / Komisja**(Sprawa T-396/18)**

(2018/C 352/43)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* ITSA International Tax Stamp Association Ltd (ITSA) (Sunbury-on-Thames, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: adwokat F. Scanvic)*Strona pozwana:* Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2018/573 z dnia 15 grudnia 2017 r. w sprawie głównych elementów umów w sprawie przechowywania danych zawieranych w ramach systemu identyfikowalności wyrobów tytoniowych, rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2018/574 z dnia 15 grudnia 2017 r. w sprawie norm technicznych dotyczących ustanowienia i funkcjonowania systemu identyfikowalności wyrobów tytoniowych oraz decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2018/576 z dnia 15 grudnia 2017 r. w sprawie norm technicznych dotyczących zabezpieczeń umieszczanych na wyrobach tytoniowych.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pojedynczy zarzut naruszenia art. 8 Protokołu WHO w sprawie wyeliminowania nielegalnego obrotu wyrobami tytoniowymi przyjętego w Seulu w dniu 12 listopada 2012 r., który zakazuje powierzania zadania znakowania wyrobów tytoniowych przemysłowi tytoniowemu. W tym względzie skarżąca uważa, że choć wspomniany protokół nie wszedł jeszcze w życie, to został on jednak zawarty i podpisany przez Unię Europejską, co sprawia, że nie wolno jej przyjmować sprzecznych z nim aktów prawnych.

Ponadto skarżąca podnosi, że dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/40/UE z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich w sprawie produkcji, prezentowania i sprzedaży wyrobów tytoniowych i powiązanych wyrobów oraz uchylająca dyrektywę 2001/37/WE (Dz.U. 2014, L 127, s. 1), na której podstawie wydano zaskarżone rozporządzenie, może i powinna być interpretowana w sposób, który będzie zgodny z przytoczonym protokołem, mimo że nie zabrania ona w sposób wyraźny powierzania omawianych zadań przemysłowi tytoniowemu.

Na koniec, gdyby taka interpretacja nie była możliwa, to wówczas sama dyrektywa byłaby niezgodna z protokołem, a więc i z traktatami europejskimi.

Skarga wniesiona w dniu 13 lipca 2018 r. – Prigent / Komisja

(Sprawa T-436/18)

(2018/C 352/44)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Claude Prigent (Caudan, Francja) (przedstawiciel: adwokat A. Bove)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie niniejszej skargi o stwierdzenie nieważności za dopuszczalną;
- co do istoty uznanie skargi za zasadną;
- w konsekwencji stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 23 maja 2018 r. na podstawie zasady solidarności narodowej zdefiniowanej przez TSUE (ogólna zasada prawa) lub na podstawie art. 9 traktatu o Unii Europejskiej;
- przekazanie sprawy właściwemu organowi;
- nakazanie spełnienia wszelkich obowiązków wymaganych przez prawo w tym zakresie;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania; oraz
- zastrzeżenie na rzecz skarżącej wszelkich innych praw, uprawnień i środków.